

[O. Mathiasen.]

dag er der mellem 35 og 40 pct. Heraf kan det sluttes, at de ældre patienter fylder stærkt på hospitalerne, en kendsgerning, som er let nok at konstatere ved besøg på statshospitalerne, og det vil igen sige, at der bliver mindre plads til de yngre patienter, som i stigende grad trænger til hospitalsbehandling.

Jeg mener, at jeg af det, jeg har sagt, kan drage den konklusion, at det vil være opportunt og påkrævet, at der i forbindelse med vore statshospitaler oprettes så mange plejehjem som muligt for ældre patienter, som nok kræver et vist lægetilsyn og måske også nogen behandling, men som alligevel ikke er mere syge, end at de udmærket kan få tilstrækkelig pasning og pleje på et velindrettet plejehjem. Hertil kommer så, at det også for disse patienter og deres pårørende vil være en betydelig fordel, at disse gamle får lejlighed til at henleve deres alderdomsår på plejehjem i stedet for på hospitaler, som trods alle forbedringer dog er hospitaler med den atmosfære af sygdom, som hersker på sådanne institutioner.

Jeg vil benytte lejligheden ved dette forslags behandling til at understrege, at det for mig står sådan, at det er meget nødvendigt, at man får udvidet og forbedret de eksisterende plejehjem, og at man får oprettet nye. Jeg ved, at der inden for ledelsen af statshospitalerne for sindslidende er planer og ønsker i den retning. Jeg ser, at man f. eks. som en af de nærmest foreliggende opgaver har planer om udvidelse af et plejehjem i Søndermarken i Viborg og i Ballerup, og at man gerne ønsker et plejehjem i Hillerød, og på længere sigt ved jeg at der er ønske om plejehjem i Gladsaxe, i Vejle og — i forbindelse med de påtænkte nye statshospitaler — i Odense og Ålborg. Det må naturligvis fremhæves, at sådanne plejehjem bør anbringes i nærheden af de eksisterende statshospitaler, og at indretning af sådanne nye plejehjem ikke skal forsinke hospitalsbyggeriet, som er lige så påkrævet.

Jeg ved, at både den tidligere indenrigsminister og den nuværende højtærede indenrigsminister kender de forhold, som jeg her har omtalt, og det er mit indtryk, at de begge — hvis jeg må sige det sådan — er meget interesseret i denne sag. Jeg har

med disse få bemærkninger blot villet understrege disse forhold, og jeg håber, at den højtærede indenrigsminister vil se på vort forslag til folketingsbeslutning og også på det, jeg her har fremdraget, med velvilje. Jeg tror, det vil være en god gerning mod de landsmænd, der her er tale om.

Skræppenborg-Nielsen: Det foreliggende forslag til folketingsbeslutning, som er fremsat af socialistisk folkeparti, om foranstaltninger til oprettelse af offentlige plejehjem og hjem for kronisk syge m. m. er, alt taget i betragtning, synes jeg — hvis noget er det — i allerhøjeste grad et sagligt forslag, og det viser debatten i dag jo også. Jeg kan forstå, at det er en stiltiende aftale mellem de øvrige partier her i salen, at de ikke skal sige noget ved denne behandling, og det kan man naturligvis ikke gøre noget ved, men det er jo kun en bekræftelse på, at forslaget er et sagligt forslag, et forslag, der fører vidt — i den forstand at det er store problemer, det drejer sig om, problemer, som skal løses. Man savner altså argumenter for at gå imod forslaget, og det kan vi naturligvis kun være tilfredse med.

Det hænder jo, at det samlede finansudvalg er ude at se på forskellige institutioner i den såkaldte velfærdsstat Danmark, og jeg har haft den store glæde og ære at være med på nogle af disse rejser. Jeg må sige, at man somme tider bliver lidt chokeret over, hvad man ser på statshospitalerne og andre steder, men særlig på statshospitalerne, hvor de stakkels patienter er myret sammen på en meget, meget ringe plads. Det er ikke noget opløftende syn. Man bliver forbavset, fordi man ikke havde troet, at det var muligt i 1961 at behandle sindslidende mennesker på denne måde, og det, vort forslag tilsigter, er netop at gøre forholdene for disse sindslidende bedre. Jeg ved godt, at der er bestræbelser i gang fra anden side for at få nogle af dem væk fra statshospitalerne, fordi de ikke hører hjemme dér, men på de hjem for kronisk syge, som vi her stiller forslag om.

Jeg er lidt skuffet over, at man i en parlamentarisk forsamling kan blive enig om ikke at sige noget ved behandlingen af et forslag som dette; men som sagt, jeg opfat-